

FARKAS WELLMANN ENDRE

Hímoroszlán Hejőpapin

Jaj annak, aki erre téved.

s hogyha éhes
ha a gyomra korgó
nem adatik más neki
csak vér
és napraforgó.

a táj marad, mit felgyújtott a nap
s a tűz, amelyen a tekintet áthalad.

de ott vagyok már minden tűz mögött
most már ott vagyok mindörökre
a valószerűtlen, mindig tört-vörös
ráíródik az izzó délkörökre.

és az alföld
az alföld bokrai
átváltoznak ilyenkor cédrusokká
s a nedves égbolt úgy szuszog rá
a tájra, mint zsákmányára
a fáradt hímoroszlán.

kocsonyás, kék faggyú az ég
vízért könyörög az üres gyomor
mi húsból van, lassan halni kész
és csak a tűz komoly.

valahol itt él a szerelem
emlékekben és
emlékekben
haldokló pipacsokban
a nincsből mindig a hiányt szerettem
s hiányodból itt is egyre több van.

a zsákmánynak mindegy már a harc.
maradok én és az égő cédruserdő.
sziszeg a tájban a minden fájdalom
fölötte tűz, fölötte felhő.